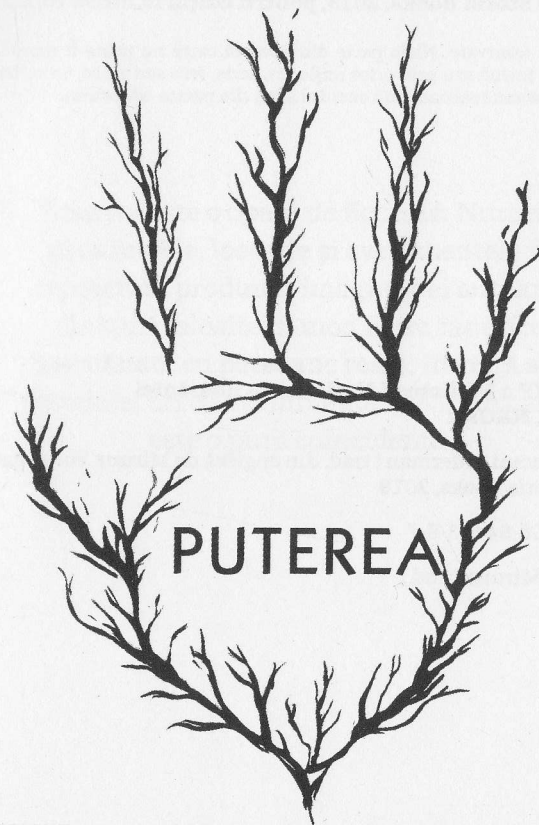

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NAOMI ALDERMAN

Traducere din engleză de
Miruna Voiculescu

STORIA
BOOKS

Puterea are întotdeauna aceeași formă, cea a unui copac. O rădăcină, un vârf și axa trunchiului ale cărui crengi se ramifică și se tot ramifică, întinzându-se din ce în ce mai mult, ca niște degete scotocitoare, tot mai subțiri. Puterea are forma unui organism viu, care tinde mereu spre exterior trimițându-și tentaculele subțiri departe, tot mai departe.

E forma râurilor care se varsă în ocean – pâraiașele în pâraie, pâraiele în râuri, râurile în torenți, tot mai puternice și mai învolburate, până când acumulează forța de care au nevoie ca să se arunce în măreția supremă a mării.

E forma fulgerelor care trăsnesc pământul din înaltul cerurilor. Despicătura bifurcată de pe boltă rămâne imprimată în carne sau în sol. Aceleași forme ramificate apar într-un cub de acrilat dacă acesta este parcurs de curent electric. Forțăm curenții electrici să circule prin sisteme ordonate, de circuite și întreruptoare, dar forma pe care electricitatea o alege în mod natural este cea a unui organism viu, a unei ferigi, a unei crengi fără frunze. Locul în care lovește devine centrul din care pornesc spre exterior ramificațiile cotropitoare.

Aceeași formă crește și în trupurile noastre – copacii interni ai nervilor și ai capilarelor. Axa trunchiului, ramificații și subramificații tot mai complexe. Semnalele ajung de la vârful degetelor la creier prin coloana vertebrală. Suntem electri-

Libris.ro
citate. Ea ne străbate trupurile la fel cum o face și în natură. Copiii mei, nimic din ce se întâmplă nu este împotriva legilor firii.

Respect pentru oameni și cărți

Și la fel se transmite și de la un om la altul; nu poate fi altfel. Oamenii alcătuiesc sate, satele se transformă în orașe, orașele îngenunchează în fața metropolelor, iar metropolele, în fața statelor. Ordinele pornesc de la centru și ajung până la margini. Rezultatele fac cale inversă, de la margini către centru. Comunicarea nu se întrerupe niciodată. Oceanele nu pot să existe fără pârâiașe, nici trunchiurile groase de copac, fără muguri, nici creierul întronat, fără terminații nervoase. Ceea ce este sus corespunde cu ceea ce este jos. Ceea ce se întâmplă la periferie corespunde cu ceea ce se întâmplă în centru.

Rezultă de aici că natura și modul de folosire a puterii de către om se pot schimba în doar două feluri. Unul este printr-un ordin emis de palat, printr-o poruncă adresată oamenilor, care s-ar traduce printr-un „Se va face întocmai”. Și celălalt, mai sigur, inevitabil, este ca miile și miile de gămălii luminoase să trimită fiecare un mesaj schimbat. Când oamenii se schimbă, nici palatul nu se poate opune.

După cum stă scris: „Și cuprinse fulgerul în căușul palmei. Și îi porunci să trăsnească”.

din *Evanghelia după Eva*, 13-17

Cu zece ani înainte

Bărbații o închid pe Roxy în dulap. Ce nu știu ei este că a mai fost încuiată în dulap. Când este neascultătoare, mama ei o încuie acolo. Doar câteva minute. Până se liniștește. În orele petrecute înăuntru, a reușit fără grabă să desfacă șuruburile încuietorii cu unghia sau cu o agrafă de hârtie. Ar fi putut oricând să scoată încuietoarea cu totul. Dar n-a făcut-o, pentru că mama ei ar fi pus atunci un ivăr pe dinafară. Așteptând în bezna din dulap, îi este de ajuns să știe că, dacă și-ar dori cu adevărat, ar putea să iasă. Conștiința acestui fapt este la fel de bună ca libertatea.

De asta ei cred că au încuiat-o bine. Dar tot reușește să iasă. Și atunci vede.

Bărbații sosesc la nouă și jumătate seara. Roxy ar fi trebuit să doarmă la una dintre verișoarele ei; se stabilise cu săptămâni înainte, dar cum fusese obraznică cu mama ei pe motiv că nu-i cumpărase dresul potrivit de la Primark, aceasta o pedepsise: „Nu te mai duci nicăieri, stai acasă”. De parcă lui Roxy i-ar fi păsat vreun pic de verișoarele ei prăpădite.

Când malacii dărâmă ușa și dau cu ochii de ea, bosumflată pe canapea, lângă mama ei, unul dintre ei exclamă: „Căcat, fata e acasă”. Sunt doi bărbați: unul înalt, cu mutră de șobolan, și unul scund, cu maxilarul pătrășos. Nu-l cunoaște pe niciunul.

Cel scund o înșfacă pe mama ei de gât; cel înalt aleargă după Roxy, care a zbughit-o spre bucătărie. Aproape reușește să iasă pe ușa din spate, când tipul o prinde de picior; cade pe burtă, iar el o apucă de mijloc. Se zbate și țipă: „Dă-mi drumu-n morții mă-tii!”. Când el îi acoperă gura cu mâna, îl mușcă așa de tare, că simte gustul sângelui. Bărbatul înjură, dar nu-i dă drumul. O duce în brațe în sufragerie. Bărbatul scund a împins-o pe mama ei cu spatele în șemineu. Roxy simte cum începe să crească ceva în ea, dar încă nu știe ce este. Doar o senzație în vârful degetelor, o înțepătură în degetele mari.

Începe să țipe. Mama ei le zice:

— Să nu-i faceți rău lui Roxy, să nu-i faceți ceva, nenorociților, că habar n-aveți în ce v-ați băgat, o să v-o luați așa de rău pentru ce faceți, c-o să regretați că v-ați născut. Tatăl ei e Bernie Monke.

Cel scund râde.

— Tocmai, ăsta-i un mesaj pentru taică-su.

Cel înalt o îndeasă pe Roxy în dulapul de sub scări așa de repede, că nici nu știe ce i se întâmplă, decât când e scufundată în beznă și simte mirosul dulce-prăfos de aspirator. Mama ei începe să țipe.

I se accelerează respirația. Îi este frică, dar trebuie să-și ajute mama. Răsuțește cu unghia unul dintre șuruburile înșuruburii: o dată, de două ori, de trei ori și îl scoate. Între mâna ei și șurubul de metal se produce o scânteie. Electricitate statică. Se simte ciudat. Concentrată, ca și cum ar vedea cu ochii închiși. Șurubul din partea de jos: o dată, de două ori, de trei ori. O aude pe mama ei spunând:

— Vă rog. Vă rog, nu. Vă rog. Ce-i asta? E doar un copil. E doar un copil, ce naiba.

Unul dintre bărbați râde gros.

— Mie nu mi s-a părut copil.

Mama ei scoate un țipăt ascuțit, ca metalul unui motor stricat.

Roxy încercă să-și dea seama în ce loc din cameră se află bărbații. Unul este cu mama ei. Celălalt... aude un zgomot în stânga. Își propune să iasă pe brânci, să-l lovească pe cel înalt în spatele genunchilor și să-l calce pe cap – așa vor fi două la unul. Dacă au arme, încă nu le-au scos. Roxy se mai bătuse în trecut. Oamenii spuneau tot felul de lucruri despre ea. Și despre mama ei. Și despre tatăl ei.

O dată, de două ori, de trei ori. O aude din nou pe mama ei țipând, smulge încuietoarea ușii și îi dă un șut cât poate de tare.

Are noroc. Îl lovește din spate pe bărbatul înalt, cu ușa. Acesta se împleticește și se dezechilibrează, moment în care ea îl apucă de piciorul drept, aflat în aer, iar bărbatul se prăbușește pe covor. Se aude o trosnitură și începe să-i sângereze nasul.

Bărbatul scund îi ține cuțitul la gât mamei ei. Lama lucește, argintie și zâmbitoare.

Mama ei o privește cu ochii măriți.

— Fugi, Roxy, spune ea aproape în șoaptă, dar Roxy o aude ca pe o voce din capul ei: *Fugi, fugi.*

Roxy nu fuge când este vorba să se bată la școală. Dacă fugi, nu se mai opresc din „Mă-ta e curvă și tac-tu, borfaș. Ai grijă la Roxy, să nu-ți șutească din ghiozdan”. Trebuie să-i calci în picioare până-ți cer iertare. Nu fugi.

Se întâmplă ceva. Își aude sângele cum îi bubuie în urechi. De-a lungul spinării simte niște înțepături care se răspândesc în umeri, de-a lungul claviculei. Senzația îi spune: *Poți s-o faci, ești puternică.*

Sare peste bărbatul întins la pământ, care geme și își pipăie fața. O s-o apuce pe mama ei de mână și or să fugă amândouă. Trebuie doar să ajungă în stradă. Afară, în mijlocul zilei, nu au cum să le facă așa ceva. O să-l găsească pe tatăl ei; el o

să rezolve totul. Doar câțiva pași. Pot s-o facă.

Bărbatul scund îi dă un picior în abdomen mamei lui Roxy. Îndoită de durere, cade în genunchi. Tipul o amenință cu cuțitul pe Roxy.

Bărbatul înalt geme.

— Tony, nu uita. Nu fata.

Cel scund îl lovește cu piciorul în față. O dată. De două ori. De trei ori.

— Nu-mi-rosti-numele-idiotule.

Bărbatul înalt amuțește. Fața i se umple de sânge. Roxy își dă seama că este în mare pericol.

— Fugii! Fugii! îi strigă mama.

Roxy continuă să simtă furnicături ascuțite de-a lungul brațelor. Niște înțepături mici de lumină, de la coloana vertebrală până la claviculă, de la gât până la coate, încheieturi, vârfurile moi ale degetelor. Scânteiază pe dinăuntru.

Cu cuțitul într-o mână, bărbatul încearcă s-o apuce cu cealaltă. Se pregătește să-l lovească cu piciorul sau cu pumnul, dar instinctul îi transmite ceva nou. Îl prinde de încheietură. În adâncul pieptului, simte cum se răsuțește ceva, de parcă ar fi știut dintotdeauna cum s-o facă. Bărbatul încearcă să scape din strânsoarea ei, dar e prea târziu.

Cuprinde fulgerul în căușul palmei. Îi poruncește să trăsnească.

O lumină fulgerătoare și un sunet ca de pocnitoare din hârtie. Mirosul este o combinație de ploaie torențială și păr ars. Gustul pe care îl simte sub limbă este de portocale amare. Bărbatul scund zace pe podea. Se tânguie fără cuvinte. Își strânge și își desface pumnul. De la încheietură îi urcă pe braț o cicatrice lungă și roșie. Roxy o vede chiar și pe sub firele de păr blond de pe mână: roșu stacojiu, formă de ferigi, frunze și cărci, muguri și ramuri. Mama ei se uită cu gura căscată și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Roxy o trage de mână, dar femeia este încă șocată și lentă în mișcări, iar gura continuă să rostească cuvintele: „Fugii! Fugii!”. Roxy nu înțelege ce a făcut exact, dar știe că, dacă te bați cu cineva mai puternic decât tine și acesta este la pământ, profiți și fugi. Dar mama ei nu se mișcă suficient de repede. Înainte ca Roxy s-o ridice în picioare, îl aude pe bărbatul scund spunând:

— Ba nu pleci nicăieri.

Se mișcă cu precauție, se ridică în picioare și merge șchio-pătând, de la ele până la ușă. Un braț îi atârnă inert pe lângă corp, în timp ce ține cuțitul în cealaltă mână. Roxy își amintește de senzația pe care a avut-o când a făcut chestia, ce-o fi fost ea. Se pune în fața mamei ei.

— Ce-ai acolo, puștoaico? o întrebă bărbatul.

Tony. Îi va ține minte numele, ca să i-l spună tatălui ei.

— O baterie?

— Dă-te la o parte, îi spune Roxy. Vrei să ți-o mai iei o dată?

Tony se retrage câțiva pași. Stă cu ochii pe mâna ei. Se uită să vadă dacă ține ceva la spate.

— Ți-a scăpat, nu-i așa, fetițo?

Roxy își amintește senzația. Răsucirea, explozia. Face un pas spre Tony. El nu dă înapoi. Ea mai face un pas. El se uită la mâna inertă. Încă îi tresar degetele. Dă din cap.

— N-ai nimic în mână.

O amenință cu cuțitul. Ea întinde mâna și îi atinge dosul palmei sănătoase. Repetă răsucirea.

Nu se întâmplă nimic.

El începe să rădă. Ține cuțitul între dinți. Îi înșfacă ambele încheieturi cu mâna bună.

Ea încearcă din nou. Nimic. O obligă să îngenuncheze.

— Te rog, spune mama ei cu o voce stinsă. Te rog. Nu, te rog.

După aceea simte o lovitură în ceafă și își pierde cunoștința.

Când se trezește, lumea pare într-o parte. Vede vatra șemineului; e așa cum o știe. Marginea de lemn, care încadrează șemineul, îi apasă pe unul dintre ochi, capul o doare și gura îi e strivită de covor. Pe dinți simte gust de sânge. Se aude ceva picurând. Închide ochii. Îi deschide din nou și știe că au trecut mai mult de câteva minute. Afară, pe stradă, e liniște. În casă e frig. Și totul, pieziș. Își pipăie corpul. Are picioarele ridicate pe un scaun. Capul îi atârnă în jos, iar fața îi este turtită între covor și șemineu. Încearcă să se ridice în mâini, dar efortul este prea mare, așa că se răsuțește până când picioarele îi cad singure pe podea; mișcarea îi provoacă durere, dar măcar acum tot corpul este la același nivel.

Încep să-i revină frânturi de amintiri. Durerea, apoi sursa durerii, după aceea chestia aia pe care a făcut-o. Mama ei. Se sprijină în mâini, se ridică ușor și observă că are mâinile lipicioase. Și că picură ceva. Covorul este ud și acoperit de o pată roșie, care se întinde de jur împrejurul șemineului. O vede și pe mama ei – capul îi atârnă peste brațul canapelei. Iar pe piept are o hârtie pe care este desenată cu carioca o primură.

Roxy are 14 ani. E una dintre cele mai tinere și una dintre primele.

Tunde

Tunde face ture de bazin – provoacă mai multe valuri decât de obicei ca să-l remarce Enuma, dar încearcă să nu-i dea de înțeles că vrea să fie remarcat. Fata răsfoiește *Femeia de azi*; de câte ori ridică el capul, ea își coboară la loc privirea în revistă și se preface absorbită de știrea despre Toke Makinwa și despre nunta ei organizată iarna și transmisă, spre surpriza tuturor, pe canalul YouTube al vedetei. El își dă seama că Enuma îl urmărește. Se gândește că ea știe că el știe. E un joc incitant.

Tunde are 21 de ani și tocmai a depășit acea perioadă a vieții în care totul i se părea fie prea mic, fie prea mare, fie greșit, fie greu de mânuit. Enuma are cu patru ani mai puțin decât el, dar este mai femeie decât este el bărbat, modestă, dar nu ignorantă. Nu este nici prea timidă sau cel puțin nu pare, judecând după mersul ei sau după zâmbetul care-i brăzdează chipul când se prinde de o glumă înaintea celorlalți. Se află în vizită în Lagos, din Ibadan; este verișoara unuia dintre prietenii lui Tunde de la cursul de fotojurnalism de la facultate. Au format o gașcă și și-au petrecut împreună vara. Tunde a pus ochii pe ea din prima zi în care a sosit, datorită zâmbetului ei misterios și a glumelor de care el nu s-a prins la început că erau glume. A rotunjimii coapselor și a felului în care îi vin tricourile, da, și asta. Nu fusese treabă ușoară să facă în așa fel încât să rămână singur cu Enuma. Un lucru se poate spune sigur despre Tunde: este hotărât.

La începutul șederii, Enuma a menționat că nu îi plăcuse niciodată la plajă: prea mult nisip, prea mult vânt. La piscină era mai bine. Tunde a așteptat o zi, două, trei, apoi a propus să facă o excursie: *am putea să mergem cu toții cu mașina până la plaja din Akodo, să facem un picnic, să petrecem toată ziua acolo.* Enuma a spus că prefera să nu meargă. Tunde s-a prefăcut că nu aude. În seara premergătoare excursiei, a început să se plângă că îl durea burta. *E periculos să înoți dacă ai probleme cu burta – din cauza apei reci, organismul poate să intre în șoc. Mai bine rămâi acasă, Tunde. Dar ratez excursia la plajă. Nu este bine să înoți în mare. Enuma rămâne oricum aici; la nevoie poate să cheme doctorul.* Una dintre fete a zis:

— Dar asta înseamnă că rămâneți singuri în toată casa.

Tunde și-a dorit s-o trăsnească ceva și să amuțească pe loc.

— Or să vină verișorii mei mai încolo, a zis el.

Nimeni nu l-a întrebat care verișori. Fusesse o vară calduroasă și relaxată, în care oamenii se tot perindaseră prin casa mare, aflată la doi pași de Clubul Ikoyi.

Enuma a încuviințat. Tunde a observat că nu a opus nici o rezistență. Nu și-a bătut prietena pe spate, rugând-o să nu meargă nici ea la plajă. N-a obiectat când el s-a ridicat din pat, la o jumătate de oră după ce a plecat ultima mașină, sub pretext că se simțea mult mai bine. L-a urmărit cum sare în bazin de pe platforma scurtă, iar pe față i-a apărut o clipă zâmbetul ei misterios.

El face o întoarcere sub apă – una perfectă, în care picioarele abia dacă ating suprafața apei. Se întreabă dacă l-a văzut ea, dar fata dispăre. Tunde se uită în jur și îi vede picioarele armonios proporționate, apropiindu-se lipăind dinspre bucătărie. În mână ține o cutie de Coca Cola.

— Hei, îi strigă el pe un ton fals poruncitor. Hei, adu-mi Cola aia, servitoareo.

Ea se întoarce și zâmbeste cu ochii măriți, sinceri. Se uită în stânga, apoi în dreapta și arată cu vârful degetului spre piept, ca și cum ar zice: *Cine? Eu?*

Doamne, cât o dorește. Nu știe exact ce ar trebui să facă. Nu au mai fost decât două fete înaintea ei și niciuna nu i-a devenit „prietenă”. La facultate, colegii râd de el că este însurat cu cartea, pentru că este mereu singur. Nu-i convine. Dar așteaptă să apară o fată pe care s-o dorească cu adevărat. Ea are ceva. Ceva ce el își dorește.

Își fixează palmele pe gresia udă, se ridică și iese din apă dintr-o singură mișcare grațioasă, despre care știe că îi pune în evidență mușchii umerilor, pieptul și clavicula. Are o presimțire. O să iasă bine.

Fata stă pe un șezlong. În timp ce Tunde se apropie de ea cu pași țațoși, Enuma își înfige unghiile sub cheița dozei, ca și cum s-ar pregăti s-o deschidă.

— O, nu, spune el cu zâmbetul încă pe buze. Știi că n-ai voie s-o bei.

Ea ține strâns doza în dreptul abdomenului. Sigur se simte rece pe piele. Îi spune băiatului pe un ton supus:

— Nu vreau decât să iau o gură.

Își mușcă buza de jos.

Sigur o face intenționat. Sigur. Lui i se pare incitant. O să se-ntâmplesse.

Se apleacă deasupra ei.

— Dă-o-ncoa.

Enuma ține doza cu o mână și și-o rostogolește pe gât, ca și cum s-ar răcori cu ea. Scutură din cap în semn că nu i-o dă. Iar atunci el se repede.

Se luptă în joacă. El are grijă să nu folosească forța. E sigur că și ei îi face la fel de multă plăcere cât îi face și lui. Ea ridică mâna cu care ține doza și o duce deasupra capului, cât mai

departe de el. Tunde îi împinge puțin brațul pe spate, iar ea icnește și se răsuțește. El se repede să înșface doza de Cola, iar ea râde. Are un răs domol, cu tonalitate joasă, care lui îi place.

— Așa deci, încerci să-i refuzi stăpânului tău dreptul de a bea, spune el. Servitoare mică și rea ce ești.

Ea râde din nou și se zvârcolește și mai tare. Sâni stau să-i iasă prin răscoiala costumului de baie.

— N-o să pui mâna pe ea, îi spune. O s-o apăr cu prețul vieții mele!

Iar el se gândește: și frumoasă, și deșteaptă. Doamne, ai milă de sufletul meu. Ea râde, râde și el. Își lasă greutatea pe ea; o simte caldă sub el.

— Crezi că poți să mă oprești?

Se repede din nou, iar ea se răsuțește ca să scape. O prinde de talie.

Ea își pune mâna peste a lui.

Miroase a flori de portocal. Se stârnește o pală de vânt, care aduce câteva petale în apa bazinului.

Simte în mână ceva ca o înțepătură de insectă. Se uită în jos, cu gândul s-o alunge, dar singurul lucru de pe mâna lui e palma ei caldă.

Senzația crește rapid în intensitate. La început simte niște furnicăături în mână și antebraț, care se transformă ulterior în înțepături persistente, apoi, în durere. Respiră prea repede ca să poată să spună ceva. Are brațul stâng imobilizat. Aude în timpane bătăile sonore ale inimii. Îl strânge ceva în piept.

Ea continuă să chicotească domol, într-o tonalitate joasă. Se apleacă și-l trage mai aproape de ea. Îl privește în ochi și în irișii ei joacă lumini căprui și aurii. Are buza de jos umeză. Băiatul e înspăimântat. E excitat. Își dă seama că nu are cum s-o oprească orice ar încerca ea să-i facă în continuare. Gândul îl îngrozește. Îl electrizează. Deja îl doare tare și nu știe când s-a ajuns acolo. Nu-și mai simte deloc brațul stâng.

Se apleacă spre el și-l sărută scurt pe buze – miroase a gumă de mestecat. Apoi se desprinde de el, aleargă spre piscină și sare cu mâinile înainte, dintr-o singură mișcare fluidă și exersată.

El așteaptă să-și simtă din nou brațul. Fata face ture de bazin în tăcere, fără să-l strige sau să-l împoarte cu apă. Se simte excitat. Se simte rușinat. Vrea să-i vorbească, dar îi este teamă. Poate că totul a fost în capul lui. Poate că o va jigni dacă o întreabă ce s-a întâmplat.

Se duce până la chioșcul din colțul străzii să-și cumpere un suc de portocale, adică să nu fie nevoit să discute cu ea. Când se întorc ceilalți de la plajă, acceptă bucuros propunerea de a vizita un verișor mai îndepărtat, a doua zi. Își dorește foarte mult să-și țină mintea ocupată și să nu fie singur. Nu știe nici ce s-a întâmplat, nici dacă ar putea să discute despre asta cu cineva. Când își imaginează cum îi întreabă despre asta pe Charles sau pe Isaac, prietenii lui, i se pune un nod în gât. Dacă le-ar povesti, l-ar crede nebun sau slab sau mincinos. Se gândește la felul în care a răs fata de el.

Se pomenește încercând să-i citească pe față ce s-a întâmplat. Ce a fost? A făcut-o intenționat? A plănuit să-l rănească sau să-l sperie ori a fost doar un accident neintenționat? Era oare conștientă de ceea ce făcuse? Sau nu fusese ea, ci o reacție bizară a corpului lui, din cauza dorinței sexuale? Toată treaba asta îl roade. Ea nu dă niciun semn că s-ar fi întâmplat ceva. În ultima zi a excursiei, deja se ține de mână cu alt băiat.

Rușinea îi mănâncă trupul ca rugina. Nu se poate abține să nu se gândească la după-amiaza aceea. Noaptea, în pat: buzele, sâni care se conturează pe sub materialul subțire și neted, conturul sfârcurilor, vulnerabilitatea lui totală, sentimentul că l-ar putea domina dacă ar vrea. Gândul îl excită și începe să se atingă. Își spune că este excitat de amintirea trupului ei, care mirosea a flori de hibiscus, dar nu are cum să